

sat Straf for Forsømmelse af at bruge skriftlig Form. Saa vidt mig bekendt, er det den ærede Landssthingsmand for 10de Kreds, der har været Koncipist af dette Lovforslag se Arbejderkommissionen, og hans Udtalelser vise, hvorledes han har opfattet Forslaget. Men det er i og for sig det Underordnede, hvorledes dette naturligt fortolkes, Hovedsagen er, hvad der har foresvævet Arbejderkommissionens Medlemmer, blandt hvilke der sad sagkyndige næringsdrivende Borgere. Jeg kan ikke tro Andet, end at man vil tillægge det megen Bægt, at de Mænd, som er hjemme paa dette Omraade, Alle have tænkt sig, at Følgen af, at man undlod at benytte den Form, som bragtes i Forslag, kun var den, at der ikke kom noget Kontrakforhold istand, men at der ikke var Tale om Straffensvar. Jeg skal dernæst tillade mig med Hensyn til dette Spørgsmaal nogle Bemærkninger i Anledning af Betragtninger, som ere fremsførte af de 3 Medlemmer, som med Hensyn til dette Spørgsmaal udgjøre Flertallet. Den ærede Formand for Udvalget udtalte sig saaledes, at „naar Loven bestemmer, at Noget skal iagttages i det Almene's Interesse, er det i sin Orden, at Loven ogsaa foreskriver Straf for den, som ikke opfylder det.“ Jeg maa tilstaa, at jeg kan ikke indrømme Rigtigheden af denne Sætning, og jeg antager heller ikke, at den ærede Landssthingsmand, naar der nærmere blev Spørgsmaal derom, vilde ubetinget underskrive denne Sætning. Man kan ikke sige, at det er Noget, som er en Selvfølge, at, naar Lovgiveren foreskriver Noget i det Almene's Interesse, og det ikke bliver iagttaget, at der saa altid skal følge Straf. Hvor Straf fastsættes af Omsigtssættelse, hvor det kun ske, hvor der er Nødvendighed derfor. Er der ingen Nødvendighed, bør der heller ikke sættes Straf, men i det foreliggende Tilfælde er der, som jeg formener tidligere at have paavist, ikke nogen Nødvendighed for Straf. Loven sker Fyldest ved den Bestemmelse, som er udtalt i selve Paragrafen, nemlig at Kontrakten i saa Fald er ugyldig; det er en Følge, som rammer Bedkommende, naar han ikke vil efterkomme Lovens Fordring om den skriftlige Opfattelse. Den ærede Ordfører henviste til Loven af 1ste Mai 1868 om Udvandringsvæsenet; jeg skal give den ærede Ordfører Ret i, at hans Bemærkning forsaavidt rammer, hvad jeg tidligere har sagt, som vi her have et Exempel paa, at vor Lovgivning anvender Straf for Ikke-Iagttagelse af en vis Form; men dengang jeg gjorde den Bemærkning, som han havde for Die, tænkte jeg ikke paa denne sjerntliggende Lov. Men iøvrigt tror jeg heller ikke, man skal kunne udlede Meget af den. Jeg skal ikke udspørg komme ind paa dens Indhold. Det ærede 3die Medlem fra 5te Kreds (Ogenbøll) har her fremhævet dens exceptionelle Karakter. De Betragtninger, han anstillede om dens eiendommelige Væsen, unde yderligere forøges. Som en ganske særegen

Bestemmelse skal jeg fremhæve Forstriften om, at en Udvandrer, naar han staar i et fremmed Land med en Kontrakt, og det, som er lovet ham i Kontrakten, ikke sker Fyldest, da kan henvende sig til Konsulen paa det fremmede Sted med sin Klage. Konsulen kan da bestemme den Erstatning, han skal have. Hvis Udvandringsagenten er misfornøjet med Konsulens Afgjørelse, kan han kun klage til Ministeriet, som da uden nogenformelst Afgang for Bedkommende til Klage til Retten afsjører, om Agenten skal give Erstatning, og da hvor stor, hvorpaa Erstatningen tages af den Sikkerhed, han har stillet. Alt dette viser Forholdets ganske exceptionelle Karakter, hvorfra der ikke kan drages nogen Analogi. Hvad særlig angaar Straffebestemmelsen for at undlade at iagttage den skriftlige Form, da er den ganske naturlig paa dette Omraade. Det følger af sig selv, at Udvandringsagenten ikke har meget stor Lyst til at oprette en Kontrakt, som kan have saadanne Følger for ham. Loven paabyder for at værne om Udvandrerne, at Agenten skal levere enhver Udvandrer en saadan Kontrakt. Forsømmes dette af Udvandrerens i Udlandet ikke erholdes, hvad der er lovet ham, har han ikke den Afgang, som gives i Lærlingeforholdet, til at træde tilbage fra det hele Forhold, thi det Bederlag, han skulde erlægge, har han givet fra sig. Det er derfor nødvendigt, at der her maa foreligge et andet Længsmiddel, for at Lovens Fordring om Oprettelse af skriftlig Kontrakt kan ske Fyldest. Den ærede Ordfører ansøgte dernæst, at man kunde tænke sig, at Folk indløde sig paa et Lærlingeforhold og af Uvidenhed ikke paafaa, at der blev oprettet nogen Lærekontrakt. Ja, ganske vist, det er Noget, som gjaelder overalt, hvor Lovgiveren foreskriver en vis Form, at Uvidenhed, Magelighed eller hvilket som helst andre Omstændigheder kunne bewirke, at Formen ikke bliver iagttagen; men det er Noget, som ligesaa vel vil gjaelde, hvis der bliver sat Straffebestemmelser. Iøvrigt, hvis Lovforslaget bliver til Lov og denne virkelig trænger igennem, vil der snart blive en almindelig Kundskab om, at der behøves Lærekontrakter. Man vil vide, at der til Lærlingeforholdet hører Lærekontrakt, ligesom der til Lærende-forhold hører Studsmaalsbog. Naar endelig den ærede Ordfører henviste til, at man kunde tænke sig, at en Læremester undlod at oprette skriftlig Kontrakt for senere, hvis han saa syntes, at kunne bortjage Lærlingen, saa skal jeg dertil bemærke, at den Slags Ting vel laader sig tænke, men iøvrigt tror jeg ikke, det er overmaade praktisk. Nu have vi netop det Forhold, at Lærekontrakter jevnlig brydes, men hvem er det, der bryder dem? Det er Lærlingene. Jeg har i den Tid, jeg har været Politimester, haft adskillige Tilfælde, hvor Lærlingene have brudt Lærekontrakten, og Læremesteren er kommen og har klaget; men jeg har aldrig endnu haft et eneste Tilfælde,